

Chương 28

Bình Giang Thành Mất Kiếm
Mịch La Trang Được Ngọc

Y

ến Lăng Vân rời Vân Vụ Sơn quay trở lại Phạn Tĩnh Sơn tìm lại huyết động nơi cất giấu thi thể Công Tôn Minh. An táng cẩn thận xong chàng cảm thấy vô vàn bi khái. Từ đây chàng hiểu giang hồ nơi nào cũng là chông gai độc hiểm và toàn là ân oán cừu hận, nơi nào cũng đầy chuyện thị phi, gian hiểm trùng trùng.

Hồi tưởng lại chuyện một năm trải qua, phát hiện văn và võ hai đường khác nhau nhưng cũng chỉ là tranh danh đoạt lợi. Nhất là trong võ lâm hết chín phần là trộm danh khinh đời, đến nỗi xưng là Võ Đang danh môn chính phái mà còn như thế, hoặc là Hoàng Sơn luôn luôn xưng là lãnh tụ quần hào có lẽ cũng chẳng ngoại lệ. Tấm lòng ban sơ muốn cầu sư học nghệ của chàng bây giờ mịt mù như sương khói không biết đâu mà tìm nữa. Đáng nực cười nhất là bọn cha con Hàn Mai Xử Sĩ cứ một mực đòi đưa chàng lên làm Chưởng môn một môn phái, đúng là đùa cợt trời đất vậy!

Chàng tự cảm thấy từ khi ra đời đến nay, đối với những bất bình của nhân gian chàng chưa có một chút công trạng gì, trái lại còn mua lấy biết bao phiền não, vất vả vì tình. Từ chuyện Thiên Thai Tiên Tử bị thảm sát đến các cô nương Bạch Phụng Tiên, Lăng Vân Yến, Khuyết Hàn Hương, ngay cả Hồng Lăng Nữ Cát Phi Quỳnh là người chàng yêu dấu nhất, xét ra cho cùng cũng chưa biết hết kết cục ra sao.

Vì những mối tơ vò ấy, suốt dọc đường chàng thần thờ như người đang trí. Điều lạ lùng nhất là chàng tự biết thân mình chưa hề có sư thừa nên luôn luôn bị thành kiến tự ti về việc ấy. Nhiều lần chàng đã đánh bại nhiều cao thủ võ lâm, không hiểu tự thân chàng có bản lãnh đặc thù gì hay là tại đối phương còn thiếu chân tài thực học, chỉ là loại hư danh dối đời mà thôi.

Trong lòng chàng định chủ ý đặt ra thời hạn là trong hai năm nữa, nếu không tìm ra sư phụ, chàng sẽ chấm dứt mọi ân cừu, dẫn theo Hồng Lăng Nữ quy ẩn trong cổ động thạch thất Quát Thương Sơn tu tập cho đến khi nào thành công mới xuất đạo hành thế hành hiệp giang hồ. Chàng vẫn ngậm ngậm đau khổ vì chuyện Thiên Thai Tiên Tử Chung Tuệ Phân nên bất giác chân không tự chủ mau như ngựa chạy, vài ngày sau đã vượt qua ngọn Tuyết Phong Sơn, qua Trường Sa, tới thành Bình Giang. Bản ý chàng

định trước hãy tới Chiết Đông tra xét cái án thảm tử của nhà họ Chung rồi sau sẽ trở lại Hoàng Sơn như lời hẹn với Hồng Lăng Nữ.

Đêm ấy Yến Lăng Vân nghỉ chân trong một khách điểm. Bấy giờ đang là đầu năm mới nên khách ngụ trong các khách điểm rất ít, vì ai cũng muốn về nhà nấy. Trời vào đêm trong thành vẫn còn tiếng âm nhạc rộn rã, các trò vui hoa đăng vẫn hết sức náo nhiệt, nhất là địa phương này nổi tiếng vì chế tạo được một loại pháo hoa rất rực rỡ tỏa khắp bầu trời. Trong lòng ngổn ngang trăm mối, chàng theo chủ nhân khách điểm ra ngoài xem pháo hoa. Kể ra đó cũng chỉ là một việc bình thường.

Thế nhưng khi trở về phòng ngủ mới phát hiện thanh cổ kiếm Thái Âm Thần Kiếm chàng giấu dưới gối đã không cánh mà bay. Nhất thời bị mất vật cực quý chàng không thể không nửa thẹn nửa giận. Lập tức chàng gọi tiểu nhị bắt phải tra xét khắp khách điểm, suốt đêm không tìm ra một dấu vết gì. Vì kinh nghiệm giang hồ chàng còn quá ít nên nhất thời không biết chủ ý ra sao.

May mà trong khách nhân cùng trú ngụ trong khách điểm có một vị ít nhiều kiến thức nói với chàng rằng duy chỉ có người trong giới võ lâm mới nảy ra ý tham đao kiếm. Nếu muốn tìm được nguyên vật, tốt nhất là hãy tìm đến bá kiến Mịch La Sơn Trang hoặc là còn có hy vọng, vì chủ nhân họ Lục ở đây được người gọi là Mạc Phụ Nhân Nhân là một vị đại hiệp ẩn danh, chẳng những giao du cực rộng mà bất cứ ai trong giới giang hồ hề đi qua vùng này tất phải đến bá kiến lão trước. Tìm một thanh kiếm, đối với lão Trang chủ quyết chẳng có gì khó.

Yến Lăng Vân nghe lời khuyên ấy lấy làm hữu ích, chàng còn có ý nghi ngờ biết đâu chẳng do bè đảng của chính lão chủ nhân ấy chủ động đánh cắp bảo kiếm của chàng? Chàng bèn hỏi kỹ đường đến Mịch La Sơn Trang. Trời vừa hửng sáng chàng vội vàng tiến phát tới mục đích.

Thân pháp chàng bây giờ rất mau, chẳng bao lâu đã vượt qua sông La Giang, xa xa đã nhìn thấy Mạc Phụ Sơn đứng sừng sững ở cuối tầm mắt. Hỏi thăm người trên trên đường mới biết cách đây vài dặm về bên hữu thấp thoáng giữa rừng tùng trúc có một trang viện độc lập, chính là Mịch La Sơn Trang. Cước bộ chàng gia tăng, khoanh khắc tới nơi.

[mất hai trang]

đầu quả quyết:

- Văn sinh tuyệt không phải là người của Kim Gia Trại, chỉ là kẻ đi qua Bình Giang không cẩn thận làm mất một vật quý từ đêm qua, được người chỉ điểm nên đến bá kiến cầu được trợ giúp.

Chàng vừa nói thẳng mục đích, vừa nhìn phản ứng của đối phương. Nào ngờ đối phương biến sắc lắc đầu than:

- Được ân tiểu tướng công nhớ đến, đường xa tìm lại đây thật là hân hạnh. Tiếc thay không đúng lúc. Nay lão phu như cái tượng đất mục, tự thân còn chưa chắc bảo toàn được, còn đâu sức mà giúp ai?

Liên đó mời chàng vào ngồi nghiêm mặt nói tiếp:

- Quý hữu nếu đã là người đọc sách thánh hiền tất biết câu "Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội" (kẻ thất phu không có tội, chỉ vì có vật quý mà thành có tội) của người xưa. Nếu vật quý của quý hữu mà không có gì quan trọng thì thôi đi. Lão phu chẳng ngại gì mà không cho quý hữu biết, hàn môn đây xưa chính vì được một bảo vật mà ba mươi năm trước tiên nghiêm lão phu phải chịu nạn. Năm ngoái đây bạn hiền lại vì đó vong thân, hôm nay bản trang lại đem máu rửa tai họa, đó chẳng phải là tấm gương cho quý hữu soi sao?

Lão nhân rất thành khẩn không có vẻ gì là giả dối. Yến Lăng Vân vội cảm tạ:

- Đa tạ lời vàng chỉ dạy của lão tiền bối.

Rồi chàng lấy làm hiếu kỳ hỏi tiếp:

- Lão tiền bối vốn nhiều tuyệt kỹ, danh vọng nhất một vùng, người nào to gan dám đến đây hoành ngược, chẳng lẽ chúng không sợ vương pháp hay sao?

Bấy giờ Mạc Phụ Nhân Nhân Lục Vũ như đang cảm khái phần nộ muốn nói hết, nhưng ngược nhìn sắc trời, nghiêng mình qua thiếu nữ ra lệnh:

- Hôm nay có Vân tướng công đến đúng kỳ hội, có lẽ là người khách cuối cùng của bản môn đó. Tặc đảng dù có tới cũng chưa đến lúc, con hãy dọn chút rượu nhậu ra để đừng làm mất lệ thường của Mịch La Sơn Trang nhé!

Thiếu nữ áo xanh dạ liền hai tiếng vội quay vào sửa soạn. Yến Lăng Vân thấy chủ nhân trong tình trạng như vậy mà vẫn giữ lễ với khách nhân, hiển nhiên không phải là người ác độc. Chàng nổi máu hào hiệp, quyết tâm phải tìm cho ra sự thực may ra có thể tương trợ được chút nào. Trong bữa rượu nhỏ ấy, Lục lão liền kể cho chàng nghe đầu đuôi câu chuyện.

Nguyên đời trước của nhà họ Lục là một vị có tên tuổi trong võ lâm xưa kia được gọi là Trích Tinh Thủ Lục Thiên Tường chính là phụ thân của Lục Vũ. Vị lão nhân gia ấy đến cuối đời đam ra hâm mộ đạo giáo, vô ý sưu tầm được một bản Nam Hoa Kinh và phát hiện giữa hai tờ giấy có lót một bản đồ quý báu của Đại Hoang chân nhân. Đương nhiên lão nhân là người võ lâm, được vật quý ấy sao không khỏi khởi lòng tham?

Quả nhiên theo đồ bản, dưới ngọn Ngũ Lão Phong tìm đến Thiên Toàn Phủ. Chỉ không hiểu nguyên nhân vì đâu, khi lão nhân quay về lại Bình Giang liền phát bệnh kỳ lạ mà chết. Trước khi tắt hơi, di chúc lại cho các con cấm không được mạo hiểm tìm kiếm vật báu nữa. Theo lời di huấn ấy, đối với đồ bản kia Lục Vũ không dám để ý tới nữa. Không ngờ mùa xuân năm ngoái, người bạn thân là Vân Mộng Khách Tiêu Ngự hốt nhiên nhớ tới, đến đây xin mượn đồ bản. Và cũng chẳng bao lâu sau liền bị chết thảm, đến đồ bản quý giá kia cũng chẳng biết rơi mất về đâu.

Lục lão cho rằng tai họa này cũng do mình mà ra nên không dám truy tầm tới nơi tới chốn mà còn lấy làm ngậm thich, vì tránh được chuyện mai sau con cháu mình thấy nó động tâm đi vào thảm kịch của người trước. Theo lẽ, như vậy là lão đã mua được sự bình an rồi. Nào ngờ trong vòng tháng nay trong giang hồ lại xôn xao về chuyện đi tìm vật quý của Đại Hoang chân nhân. Theo lời đồn đãi, vật quý ấy giấu tại đảo Tiêu Diêu ngoài biển Đông.

Nhất là bọn cường khấu Kim Gia Trại Bát Thủ Thiên Vương Kim Tứ Hải không biết do đâu lại nghe tin bảo vật tại nhà họ Lục, đầu năm nay đã từng sai người buộc phải đưa ra, nếu không sẽ cho Mịch La Sơn Trang tắm máu. Chúng ra hạn kỳ và hôm nay chính là ngày cuối của hạn kỳ ấy. Bọn cường khấu này tay chân thủ hạ ở khắp hai bờ Trường Giang và khá nhiều bọn chúng là cao thủ võ lâm. Cộng thêm với bọn uy chấn hải nội là Quát Thương Sơn Ngũ Quỷ cũng tương thông với bọn chúng. Lục Vũ rất lo sợ đã cho người đến cầu viện hai phái Hành Sơn và Động Đình nhưng cho đến hôm nay vẫn chưa thấy ai đến. Hiển nhiên vì tự lo không thể là địch thủ nên mới sợ hãi đến thế. Và cũng vì thế nên lúc này Lục lão mới có câu than thê thảm ấy.

Bản thân Lục lão đã ra lệnh cho toàn bộ người nhà tránh đi nơi khác để một mình lão chịu trách nhiệm. Thế nhưng con gái yêu là Bình Giang Nữ Hiệp Lục Thu Hương và đệ tử yêu là Hoa Đào Thủ Ôn Lương thế chết không chịu rời bỏ nơi đây. Tóm lại chỉ còn phụ tử sư đồ ba người chuẩn bị liều mạng quyết chiến với tặc đảng.

Mạc Phụ Nhân Nhân Lục Vũ chỉ còn chút hy vọng vạn nhất nếu lão nói thật đồ bản đã mất may ra đối phương sẽ tha thứ. Chính vì thế vừa rồi họ lầm tưởng rằng Yến Lăng Vân là sứ giả của Kim Gia Trại tìm đến. Câu chuyện đồ bản Đại Hoang chân nhân lọt vào tay Yến Lăng Vân khiến chàng nhớ lại cái chết của năm lão nhân trong năm qua và ba chữ Tiêu Diêu Du bí mật nọ và như mở thêm được chút ánh sáng, chàng tin chắc mọi việc lạ lùng do chàng được biết, quyết có liên quan đến vật trân quý của Đại Hoang chân nhân.

Cũng vì thế lòng nghi kỵ của chàng với nữ hiệp Lăng Vân Yến và ma nữ Khuyết Hàn Hương cũng tan biến nửa phần. Chàng nâng chén rượu nhìn chủ nhân:

- Lục lão tiên bối chớ lo, người ở hiền tất gặp lành, quý Trang là nơi chứa điều thiện quyết không có gì xâm phạm được. Văn sinh đây tuy bất tài nhưng nay gặp dịp này xin lấy ba tấc lưỡi khuyến hóa lũ giặc một phen, hoặc là có thể giúp được chút nào chăng?

Rồi không đợi đáp lời, chàng lại cất chén nhìn đại hán Ôn Lương và Lục Thu Hương cô nương:

- Nhị vị một là hiếu nữ, một là nghĩa sĩ khiến người cảm phục, tại hạ xin mượn chén rượu này xin tỏ lòng bái phục.

Bình Giang Nữ Hiệp vào Hoa Đào Thủ vội vàng khiêm tốn cùng uống với chàng. Duy có Mạc Phụ Nhân Nhân thấy thái độ của chàng chợt nổi lòng nghi, bụng nghĩ:

"Người thường nghe đến tên bọn hung sát kia tránh còn không kịp, vị thư sinh này đảm lượng lớn cỡ nào mà biết tặc nhân sắp đến lại chẳng có tí sợ hãi lại còn đòi xen vào, chẳng là quái lắm sao?"

Rồi lão thở dài:

- Tiểu tướng công là người đọc sách, việc gì phải tham dự vào chuyện giang hồ. Thịnh ý ấy lão phu xin tâm lãnh. Hôm nay không tiện lưu khách, nếu hoặc hàn môn có may vẫn còn lành, mai đây lão phu tất sẽ đến Bình Giang thành thăm hỏi tiểu tướng công, xin chớ bận tâm vì chuyện của lão phu.

Câu nói ấy của lão một mặt có ý thăm dò, một mặt chẳng khác nào đuổi khách về. Nhưng Yến Lăng Vân vẫn mỉm cười:

- Lão tiên bối sai rồi, chính vì văn sinh đã từng đọc sách thánh hiền nên biết chuyện đại nhân đại nghĩa ở đời, sao lại thấy việc nghĩa mà không làm lại đi sợ mấy tên giặc cỏ kia?

Bấy giờ đã quá Ngọ, ai nấy cơm rượu đều no. Giữa lúc ấy Lục lão đang có ý thăm dò chàng tiếp, thì đột nhiên ngoài sơn trang có tiếng vó ngựa rồi có tiếng người hô lớn:

- Lục Trang chủ ở đâu, Kim lão Sơn chủ chúng ta thân đến đây, sao chưa ra nghênh tiếp?

Trong nháy mắt, như có một trận cuồng phong tuần tự tiến vào sáu người có tăng có tục, có già có trẻ. Đầu tiên là một lão nhân thân thể cao lớn mặt đỏ râu vàng mắt ung mũi cọp, có lẽ là Bát Thủ Thiên Vương Kim Tứ Hải. Theo sau là một thiếu nữ áo đỏ đeo trường kiếm thể thái tự nhiên với hai con mắt sáng như nước. Tiếp theo là một tăng nhân mập mạp cầm cái xẻng nhà phật và ba đại hán hùng hùng hổ hổ. Đồng thời ba

người nhà họ Lục cũng rút binh khí bước ra hành lang. Yển Lăng Vân khoanh tay bước chậm theo sau lưng.

Bát Thủ Thiên Vương Kim Tứ Hải vừa bước vào sân trước đại sảnh liền dừng lại, dò mắt quái dị quét một lượt bật cười ha hả:

- Lão phu nếu không có việc không tới đây, trước đã sai người tỏ ý, hôm nay Lục đại hiệp có cho xin vật cần được không?

Giọng nói của lão sắc nhọn chẳng cần gì lễ độ, mở miệng ra đòi liền bảo vật. Lục Vũ vẫn giữ vị trí chủ nhân cố cường mỉm cười cung tay thi lễ:

- Hổ giá của Kim lão Sơn chủ quang lâm, Lục Vũ có chỗ nào thất kính xin được tha tội.

Sắc diện nghiêm lại, Lục lão lớn tiếng:

- Sứ giả trước đã đến đây và lão phu cũng đã trần tình hết sự việc, chẳng lẽ Kim huynh không tin sao?

Lục lão vốn nói như thế là nói thật nhưng diện sắc đối phương trầm trọng hẳn, cười hăng hắc lạt lẽo:

- Lão phu đâu phải con nít ba tuổi mà tin lời nghe lừa gạt của người. Nếu biết điều hãy mau đưa bảo vật ra, nếu không bản Sơn chủ cứ như lời nói trước hành động, sau đó có hối hận cũng không kịp nữa đó!

Lão cường đồ này hoành hành bá đạo như thế đã quen. Vì vậy tiểu hiệp Yển Lăng Vân không còn nhịn nổi bước lên mấy bước cất giọng sang sảng:

- Tôn giá ngần ấy niên kỷ sao không biết chút gì lễ số? Lục Trang chủ thiếu nợ người cái gì? Các người cứ nói ra để tiểu sinh xem ai đúng ai sai được không?

Bấy giờ cha con họ Lục thấy vị khách thiếu niên dám ngang nhiên chống cự đối phương bất giác cả sợ toát mồ hôi. Bát Thủ Thiên Vương Kim Tứ Hải đột nhiên biến sắc trầm giọng quát:

- Tiểu tử ngươi là môn hạ người nào, có bao nhiêu bản lĩnh dám ngông cuồng trước mặt lão phu?

Mặt mũi lão tặc rất dễ sợ nhưng hoàn toàn không dọa được chàng chút nào. Yển Lăng Vân thần thái vẫn ung dung từ từ đáp:

- Sư phụ của tiểu sinh do đạo thống sư truyền của đức Khổng Phu Tử, có lẽ nào các hạ chưa bao giờ đọc sách nên không biết chăng?

Rồi quét mắt nhìn lũ tặc nhân, chàng lắc đầu than:

- Người mà vô lễ không phải là người nữa rồi! Thảo nào các người vào nhà khinh người còn nói ta ngông cuồng, ai ngông cuồng ắt biết, tiểu sinh đây không dám nhận.

Không cần nói, Yến Lăng Vân vẫn có ý hý lộng là để chọc giận đối phương. Chàng đang lúc mất Thái Âm Thần Kiếm, trong bụng sẵn buồn giận nghi ngờ là do tay chân bọn này làm nên cố ý khiêu khích nộ chúng. Tự nhiên, lão tặc Kim Tứ Hải bình thường đã là lão kiêu ngạo đâu thể dung tha được khi bị người khác xúc phạm. Lão giận đến nổi râu tóc dựng đứng quay sang quát một đại hán sau lưng:

- Bắt lấy tiểu tử ấy cho ta cắt lưỡi rồi tính sau.

Tên đại hán ấy cũng đang tức giận điểm chân định nhảy tới, được lệnh đáp liền "tuân lệnh" tung thân lên vươn tay trảo tới như móng cọp chụp vào ngực Yến Lăng Vân. Xem chiêu thế hán không phải tầm thường. Lục Vũ vội vàng tiến tới quát to:

- Đặng Trại chủ hãy chậm, đó là khách của bản Trang, chuyện hôm nay không can dự gì tới y cả.

Nhưng lão đã hơi chậm một chút. Hai mắt lão nhân hoa lên, thật là kỳ quái, thiếu niên thư sinh chẳng hề động dậy gì chỉ hơi đưa tay đã chụp trúng Mạch Môn đối phương và cười hì hì gật đầu nhìn đối phương đau đến run rẩy, chàng cười nhạt:

- Tiểu sinh đâu phải là quan quyền gì mà các hạ sợ đến thế, uy phong để đâu hết rồi?

Đến đó cả nhà họ Lục mới nhận ra vị khách này là một vị cứu tinh công lực cực cao, bất giác vui đến độ phấn chấn hẳn tinh thần. Yến Lăng Vân dùng Tam Âm Chân Khí dả thương đại hán rồi lật tay hất hán ra xa ra hơn trượng, nhìn sang Bát Thủ Thiên Vương bình dị thần sắc, chàng cười nhẹ:

- Ba tấc lưỡi của tiểu sinh còn ai dám đến cắt nữa không? Xin mời đến.

Nghiêng thân qua Lục Trang chủ bên cạnh, chàng gật đầu:

- Xin lão tiền bối cứ tạm nghỉ ngơi, bọn cường tặc vô lễ này, hôm nay tiểu sinh xin tận lực giáo hóa chúng cho.

Cử động ấy của chàng như cố ý giúp cho đối phương cơ hội tấn công. Vì vậy lão hòa thượng mập mạp lập tức múa xẻng hét to:

- Phật gia muốn xem tiểu tử ngươi sự thực có bao nhiêu bản lĩnh.

Chiêu số lão thi triển là Phiên Giang Lãm Hải cuốn cát bụi, thế như điện chớp lợi hại cực độ đánh tới. Yến Lăng Vân liền đạp Lục Hợp Tiềm Tung Bộ khẽ chuyển thân

liền như ma quỷ lướt tới sau lưng lão bật ra âm thanh Nhiếp Hồn Ma Âm ghé sát vào tai lão nói:

- Đại hòa thượng, người không phải là địch thủ của tiểu sinh đâu, mau đứng yên một bên để lão chủ người xuất thủ, hãy tụng vài quyển kinh độ được chăng?

Thật là kỳ quái, chàng chỉ nói một câu đùa giỡn thế mà lão hung tăng như nghe tiếng phật dạy thu liền xéng lại lui về một bên, cúi đầu chấp tay bắt đầu tụng kinh. Việc này khiến quần tặc ngây mặt há mồm, bao nhiêu can đảm tan biến. Nhất là cả nhà họ Lục lại càng kinh hãi.

Lão tặc Kim Tứ Hải kiến văn quảng bác liền sức nhớ tới một người lão đã từng nghe tên. Một mặt lão vẫn đề chân khí, phát ra một tiếng hú cực mạnh chấn tỉnh hung tăng đồng bọn, một mặt thần sắc lão ngưng đọng nhìn thẳng vào mặt Yến Lăng Vân trầm giọng hỏi:

- Có lẽ tiểu tử người tất là người mà giang hồ gọi là quái thư sinh họ Yến phải không?

Yến Lăng Vân đưa mắt lạnh nhạt cười:

- Họ Yến thì sao? Quái thư sinh thì sao? Các hạ còn muốn lấy máu rửa Mịch La Sơn Trang nữa hay không?

Chàng không phủ nhận, cũng chẳng thừa nhận, lại hỏi ngược Bát Thủ Thiên Vương khiến lão ở ở một lúc không đáp được. Bên cạnh lão, vị thiếu nữ áo đỏ nhìn Yến Lăng Vân một hồi rồi cao giọng nói với lão tặc:

- Gia gia cần gì phải hỏi nữa, chắc là Yến tướng công rồi đó.

Rồi nàng ta bước tới khẽ động môi son:

- Cứ theo gia huynh báo lại, thiếu hiệp chính là bạn thân của Ngô đại ca, tiểu muội là Kim Vân Nương vốn hâm mộ thiếu hiệp đã lâu, chúng ta đều là người nhà, tất cả đều có thể thương lượng, tướng công nghĩ sao?

Thì ra cô này chính là em ruột của Kim Quang Lượng, nha đầu ấy linh lợi gió thuận chiều xoay, cứng đã thất bại, giờ mềm dịu tấn công chàng đây. Nào ngờ sắc mặt Yến Lăng Vân vẫn lạnh lùng cười nhạt:

- Ai là người nhà của tặc đảng các người, hãy im đi, thiếu gia không mắc lừa đâu.

Chàng quét mắt nghiêm mặt nhìn toàn bộ bọn giặc:

- Đêm qua ai đến khách điểm Bình Giang nói mau!

Theo lẽ, bấy giờ chàng lại thi triển Mê Hồn Bức Cung, nếu Thái Âm Thần Kiếm quả là do bọn Kim Gia Trại này đánh cắp tất chúng phải nói ra. Nhưng ngờ đâu tất cả đều lắc đầu. Nhất là Bát Thủ Thiên Vương Kim Tứ Hải nhờ nội công thâm hậu, thần trí tỉnh táo rất mau bật ra tiếng quát giận dữ:

- Tiểu tử họ Yến chỉ nhờ yêu pháp lừa người chớ có bản lĩnh gì, hãy dùng chân tài thực học để phân cao thấp dám không?

Với thân phận đường đường Sơn đại vương có tên tuổi lớn trong hắc đạo như lão tặc nay bị nhục nhã lão làm sao chịu nổi. Yến Lăng Vân liếc ngang đối phương lạnh lùng đáp:

- Chẳng qua đối với bọn ác tặc hoành hành như các người, tiểu sinh phải cảnh cáo trước thế thôi. Ai không giữ quy củ giang hồ, tiểu sinh bắt buộc hẳn tự làm tự chịu. Nếu muốn tỷ thí chân công phu đâu có gì là khó? Trước đây ở Miêu Lãnh, Lạc Hồn Nhị Quỷ Ma Giang, Bùi Nguyên cũng từng đại ngôn lếu láo giống như lão vậy. Kết quả phải liều chết chạy trốn, các người hãy tự so với chúng có hơn không?

Câu hỏi của chàng khiến quần tặc thất kinh, và chuyện ấy bọn chúng cũng có biết chứ không phải chàng bịa đặt. Trước mắt chúng vừa rồi tên đại hán là Phiền Dương hồ đại Trại chủ Thủy Long Thần Đặng Kiên chưa đánh hết một chiêu đã bị chàng tay không đánh bật ra hiện thời vẫn còn nằm run một chỗ chưa ngồi dậy nổi. Thế nhưng uy danh của Nhị Quỷ xưa nay đã ăn sâu vào óc chúng như nói đều bị một thiếu niên đánh bại, thực rất khó tin, lão tặc Kim Tứ Hải ngửa mặt cười lớn:

- Tiểu tử cuồng vọng thật dám nói bậy khinh người, lão phu hãy thân thử bản lĩnh người cái đã!

Lập tức lão dựng chưởng ngang ngực, hai mắt nhìn thẳng quát to:

- Tiếp chiêu!

Yến Lăng Vân vẫn khoanh tay cười nhẹ:

- Cứ từ từ, muốn thử công phu hãy nói trước kết quả. Nếu người thua là ta, dù thật chủ nhân đây làm mất đồ bản thật, ta cũng tìm ra người nói rõ nơi cất giấu vật quý của Đại Hoang chân nhân cho các người biết. Còn nếu bất hạnh kẻ thua lại là người, người sẽ tính sao?

Đương nhiên trong tình hình này, Bát Thủ Thiên Vương Kim Tứ Hải cũng là người mười phần thông minh, lão cười hăng hắc đáp:

- Thí dụ lão phu bị thua dưới tay tiểu tử người, hôm nay sẽ không động đến ngọn cỏ ở Mịch La Sơn Trang, lập tức rút lui liền được không?

Yến Lăng Vân gật đầu đáp:

- Giá hời lắm! Giá hời lắm! Thắng ắt được lợi, thua vẫn toàn thân rút lui chẳng hề gì, các người thật tinh ranh lắm!

Chàng trừng mắt nhìn Kim Tứ Hải nói tiếp:

- Chúng ta phải trao đổi công bình, nếu quả các người thua dưới tay tiểu sinh, từ nay các người phải đóng cửa hối lỗi, không được tác oai tác quái trên giang hồ. Nếu không chỉ cần gặp tiểu sinh là tiểu sinh có quyền giết sạch không tha tên nào nữa, người có nghe rõ hay không?

Bấy giờ Kim Tứ Hải đã ở thế cỡi cạp có hơi hối hận vừa rồi đã khinh thường đối phương thiếu niên, bị đối phương đẩy vào thế kẹt, lão vừa thẹn vừa hận, lão miễn cưỡng phải gật đầu:

- Được!

Chưởng theo tiếng nói phát liền, chiêu đầu tiên thi triển ngay độc môn Đại Lực Kim Quang Chưởng biến chiêu Thôi Sơn Điền Hải, rút lên một tiếng quát ra một luồng cuồng phong, thế như sóng lớn đập tới giữa ngực Yến Lăng Vân. Quả nhiên danh bất hư truyền xứng đáng là một cao thủ võ lâm. Bất luận công lực hay hỏa hầu đều mạnh mẽ. Yến Lăng Vân không dám khinh thường, tức tốc di hình hoán vị tránh sang bên, đồng thời cất cao giọng:

- Chiêu này cũng trầm trọng đấy, nhưng chưa so với tiểu sinh được, mau xuất hết toàn lực mới đáng cho tiểu sinh trả chiêu.

Bát Thủ Thiên Vương Kim Tứ Hải thấy đối phương không hề phòng bị mà nhẹ nhàng thoát khỏi chưởng lực của mình, thân pháp cực mau lẹ quá dị xưa nay lão chưa hề thấy bao giờ, bất giác kinh sợ thẳm. Lão vội hóa chiêu Nộ Long Phiêu Giang song thủ múa như điên cuồng. Chiêu thức này giữa chừng đột nhiên lại biến thành Long Môn Tam Kích Lăng lập tức đánh tới ba chưởng liên hoàn bóp bóp bóp.

Nhất thời cương khí quét đất cát bay đá chạy, trong vòng mười trượng kinh khí áp đảo cực lợi hại. Tự thâm tâm lão, lão tự cho chiêu pháp của mình hư thực khôn lường và đã dùng tới tám chín thành công lực tất sẽ hạ được đối phương. Nhưng định thần nhìn lại bỗng thấy Yến Lăng Vân vẫn khoanh tay đứng yên, nét mặt không hề thay đổi, chàng còn cười giễu cợt:

- Đánh nữa đi, chẳng lẽ mệt rồi sao? Hồn danh ngươi là Bát Thủ Thiên Vương (thiên vương tám tay) sao chỉ có hai tay thôi?

Câu châm chọc ấy của chàng nhất thời đã làm lão tỉnh ngộ, cặp mắt quái dị đảo lộn, lão quát:

- Hay lắm, tiểu tử ngươi muốn ném mùi ám khí, lão phu sẽ cho ngươi mãn nguyện.

Thì ra lão tặc có hỗn danh ấy chính vì sở trường ám khí. Yển Lăng Vân gật đầu liền:

- Chỉ cần là chân công phu chứ ám khí có gì mà ngại, tiểu sinh chính muốn biết lão tặc ngươi thực sự nhờ bản lãnh gì dám chiếm núi xưng vương?

Có lẽ Yển Lăng Vân hôm nay muốn khuất phục lão tặc đầu đảng này để trừ hại cho lương dân sống hai bên bờ Trường Giang chăng? Bát Thủ Thiên Vương Kim Tứ Hải bật cười một tiếng giảo hoạt lập tức đưa tay vào cái túi da báo rồi búng ra một mũi liễu điệp phi đao mỏng dính thành ba luồng sáng lam chia ra ba nơi thượng, trung, hạ mau như điện xẹt bắn tới Yển Lăng Vân.

Xem hướng bay vừa chuẩn xác vừa ác độc không thể khinh thị. Yển Lăng Vân đã từng thoát hiểm ở Miêu Lĩnh Phi Mâu Trận và có đủ kinh nghiệm nên không cần để mắt nhìn tới, đến khi lão tặc búng thêm bảy mũi phi đao liên tiếp nữa biến thành toàn trường đầy bóng phi đao, chàng mới cười ha hả tung cao thân hình lên triển khai Phân Quang Tróc Ảnh trong Vạn Tượng Quy Nguyên Thực Lục thân như con én nhỏ bay lượn trên không. Tay chàng quét đảo lộn, chớp mắt đã tóm gọn mười lưỡi phi đao vào tay an nhiên hạ thân xuống. Chẳng những cả nhà họ Lục buột miệng hoan hô mà đến cả tặc nữ Kim Vân Nương cũng phải kêu to tán thưởng, chỉ có lão tặc Kim Tứ Hải vừa kinh ngạc vừa run sợ, lập tức mắt lộ hung quang song chưởng giơ lên, chưởng tâm đỏ như lửa quát to:

- Tiểu tử họ Yển! Có gan hãy tiếp ba chưởng của lão phu.

Đồng thời lão chủ nhân Lục Vũ hốt hoảng kêu lên:

- Yển tướng công lưu tâm, lão tặc sử dụng Chu Sa Chưởng đó!

- o O o -